

Regulering af Big Tech er uundgåelig

Af **Katrine Villarreal Villumsen**

Sytten år efter Facebooks opfindelse er Republikanerne og Demokraterne nu enige om, at Big Tech skal reguleres. Spørgsmålet er bare hvordan.

“USA har brug for en præsident, der dæmper temperaturen lidt i Washington”.

Sådan lød det fra Joe Biden flere gange under hans kampagne til præsidentvalgkampen i 2020. Efter fire år med Donald Trump ved styrepinden i USA var amerikanerne efterhånden vant til lidt af hvert. For eksempel at have en præsident, der via yndlingsmediet Twitter jokede med at købe Grønland, kaldte Londons borgmester for en “stone cold loser” og truede Iran i capslock med intet mindre end “KONSEKVENSER, HVIS LIGE KUN FÅ GENNEM HISTORIEN HAR MÆRKET.” Sidstnævnte tweet frygtede flere eksperter sågar kunne være med til at starte en krig mellem USA og Iran.

Budskabet fra Biden i 2020 var derfor ikke til at tage fejl af: USA har brug for en præsident, der hiver lidt i bremsen.

Det har de dog næppe fået. I løbet af sine første 100 dage som præsident har Biden underskrevet intet mindre end 42 præsidentielle dekretter. Trump underskrev 33 i løbet af sine første 100 dage. Derudover har Biden haft travlt med at tilbageføre en god portion love iværksat af Trump – 62 for at være helt præcis.

Men når Biden i den kommende tid skal gå sin opgaveliste yderligere igennem, er der særligt én ting, der står øverst: Regulering af Big Tech.

Regulering er uundgåelig

Regulering af Big Tech er ikke nogen ny tanke i D.C. De seneste år har der været en overvældende forståelse for, at Big Tech drevet af Facebook, Apple, Microsoft, Amazon og Google har fået så meget magt over både markedet og den offentlige debat, at der efterhånden er behov for regulering.

Tilgangen til, hvordan det skal gøres, er derimod ny. Og Biden har serveretten.

Trump's tilgang til en mulig regulering var i høj grad baseret på hans per-

Katrine Villarreal Villumsen er Social Media-analytiker på Kongressen.com.

sonlige oplevelser med, hvad han beskrev som en "anti-konservativ bias" hos store techfirmaer som blandt andet Google, Facebook og Twitter. Udtrykket kom, efter platformene gentagende gange modererede, faktatjekkede og i sidste ende udelukkede Trump fra deres platforme i kølvandet på optøjerne mod Kongressen 6. januar i år.

Biden derimod – og Demokraterne – har øjnene stift rettet mod antitrust-love og online privacy-regler, der skal være med til at bryde giganternes monopol og styrke demokratiet ved blandt andet at fremme konkurrencen.

Sytten år efter Facebooks grundlæggelse er det derfor ikke længere et spørgsmål, om reguleringen kommer, men mere hvordan den kommer.

Trumps fordel på Twitter

Oprindeligt havde Biden sat markøren i kampen mod corona ved 100 millioner vaccinerede amerikanere indenfor sine første 100 dage. Resultatet var 140 millioner. Slår man op i kommunikationshåndbogen, er det det ældste trick i bogen: Levér mere, end du har lovet. Det står på mange måder i skærende kontrast til Trump, der ofte havde det med at love mere, end han kunne levere.

En stor del af det narrativ udfoldede Præsident Trump via yndlingsmediet Twitter. Ifølge Washington Post blev det til intet mindre end 26.000 tweets i løbet af Trumps præsidentskab, inden han blev permanent sparket af platformen.

Det var på Twitter, Trump kunne blande sig i den politiske dagsorden i Washington D.C. Det skete for eksempel, da han under rigsrethøringerne i 2019 tweetede sig hele vejen ind i høringerne af den tidligere ambassadør i Ukraine Marie Yovanovitch.

Sytten år efter Facebooks grundlæggelse er det derfor ikke længere et spørgsmål, om reguleringen kommer, men mere hvordan den kommer.

"Overalt, hvor Marie Yovanovitch er kommet, er det gået skidt. Hun startede i Somalia, hvordan gik det? Spol så frem til Ukraine, hvor den nye ukrainske præsident talte dårligt om hende i min anden telefonsamtale med ham. Det er en amerikansk præsidents absolutte ret at udpege ambassadører," tweetede Trump.

Tweetet blev sendt klokken 10 om formiddagen den dag, hvor Yovanovitch skulle vidne i sagen og en halv time efter, at hun havde sat sig til rette i rigsretten. Derefter gik der ikke længe, før tweetet også fandt vej ind i rigsretten, hvor det blev læst højt for Yovanovitch, der tilmed blev bedt om at forholde sig til, hvad der senere blev diskuteret som "vidneafpresning".

"Det er meget skræmmende," lød hendes svar.

Det var også på Twitter, Trump kunne styre de amerikanske mediers nyhedscyklus. Når en historie ikke huede præsidenten, kunne fokus hurtigt ændres ved at sende et tweet – eller 200, som blev hans rekord på en enkelt dag – afsted med fokus på noget helt andet.

På den måde fandt Trump hurtigt ud af, at medierne var villige til at løbe

stærkt efter en god historie. Det skete i 2017, efter Meryl Streep i sin takketale til Golden Globes gav præsidenten en hård medfart.

”Meryl Streep, en af de mest overvurderede skuespillere i Hollywood, kender mig ikke, men angreb i går aftes til Golden Globes. Hun er en ...,” lød det fra præsidenten.

Lynhurtigt kastede de amerikanske medier sig frådende over tweetet og historien. Og lige så hurtigt glemte de, hvad de hidtil havde skrevet stolpe op og stolpe ned om: Nemlig russernes hacking af 2016-valget, og hvorvidt Trump havde en finger med i det spil.

Mens amerikanerne således i fire år har været vant til, at en stor del af landets politiske dagsorden og mediernes nyhedscyklus har været drevet af deres præsident og hans Twitter, kan de nu se frem til en lidt mere traditionel præsident i Joe Biden.

Men betyder det så, at Biden ikke interesserer sig for sociale medier og Big Tech? Nej, er det korte svar.

Hvor Trumps tilgang til Big Tech og i særdeleshed de sociale platforme fra Silicon Valley i høj grad mindede om en form for voyeuristisk ildebrandsslukning, hver gang disse ”anti-konservative platforme” redigerede, faktatjekkede og ligefrem slettede hans og republikanernes budskaber, vil Bidens tilgang til Big Tech i høj grad ske indefra.

Facebook er fanget i saksen

I de 17 år, Facebook har eksisteret, har USA været igennem fire præsidenter, og der har i noget tid været debat om,

hvorvidt Big Tech skal reguleres. Det er dog blevet ved snakken og de mange spørgsmål. Og i mellemtiden har Big Tech haft tid til at vokse sig store og monopolisere deres respektive markeder.

Af og til er det sket, at der er blevet stukket til dem – eksempelvis da Facebook slettede et opslag fra Trump, da han stadig var præsident og i opslaget sammenlignede coronavirussen med almindelig influenza.

Særligt Facebook har nemlig længe brystet sig af en særlig amerikansk lovgivning – Section 230 – som skåret ind til benet giver de sociale platforme en form for immunitet. På grund af Section 230 bliver platformene set som ”platforme med” indhold og ikke ”udgivere af” indhold. De skal derfor ikke stå til ansvar for, hvad brugerne deler.

Men Facebook og de andre sociale medier er nu fanget i suppedasen. For ved netop at redigere, moderere og tilmed slette Trumps indhold har de jo gjort sig selv til redaktører på lige fod med blandt andet den etablerede presse,

der også skal stå til regnskab for sine handlinger, så den offentlige debat ikke bliver skævvredet. Det er der overraskende nok enighed om på de politiske fløje i D.C.

Washington har sovet i timen

Det første skridt vil derfor være at kigge på den såkaldte Section 230. Og at det overhovedet er muligt for Facebook at bruge denne lovgivning, stikker til hovedpointen i problematikken om at regulere Big Tech oppefra i USA. De ame-

Facebook og de andre sociale medier er nu fanget i suppedasen.

rikanske politikere har simpelthen ikke forstået sig på Silicon Valley.

Det kom for alvor til udtryk i 2018, hvor Facebooks stifter og CEO, Mark Zuckerberg, var indkaldt til høring i Kongressen. Høringen skete i kølvandet på Cambridge Analytica-skandalen, hvor Facebook havde delt 87 millioner Facebook-brugeres informationer uden samtykke. En af dem, der den dag havde taget plads i Kongressen, var den 84-årige senator fra Utah, Orrin Hatch, der stillede spørgsmålet:

“Men hvordan tjener I penge, hvis I ikke tager betaling for at bruge jeres platform?”

En noget overrasket Zuckerberg tøvede en smule, inden han kort og kontant og med et lille smil på læben svarede:

“Senator, vi sælger annoncer”.

Annoncer, som amerikanske politikere i dag vel at mærke køber i stor stil for at kunne målrette deres budskaber til deres kernevælgere. Annoncer, der er baseret på et hav af informationer, som Facebook dagligt skraber fra deres brugeres adfærd på platformen.

Høringen, som i bund og grund er en demonstration af Zuckerberg, der prøver at forklare internettet til såkaldte 'boomers', ligger i dag stadig på platforme som YouTube og Twitter – til stor morskab for mange, men også som en evig og åbenlyst skræmmende påmindelse for andre.

Reguleringen er rykket ind i Det Hvide Hus

At regulere Big Tech bliver således en af de mest presserende opgaver for Bi-

De amerikanske politikere har simpelthen ikke forstået sig på Silicon Valley.

den, men overraskende nok også Bidens gyldne mulighed for at finde et fælles standpunkt med sine republikanske

kolleger.

Vi var da heller ikke kommet langt ind i Bidens præsidentskab, før han hyrede to af USA's største kritikere af Big Tech: Tim Wu, en af de førende eksperter i regulering, samt Lina Khan, en af USA's førende jurister inden for antitrust- og konkurrencelovgivning.

Slaget om en mulig regulering af Big Tech er altså ikke længere et, der skal udspilles overfladisk og til offentligt skue på præsidentens egne platforme, når det lige passer ind i eget narrativ. Slaget er derimod rykket hele vejen derind, hvor strategier udregnes, og politikker igangsættes. Det er næppe noget dumt valg af Biden.

Dermed er der i de kommende år lagt i ovnen til en kæmpe forandring af den tilgang, hele fire generationer af amerikanske præsidenter har haft til Silicon Valley i de sidste 17 år. Den tilgang har ikke alene hjulpet Big Tech til i ro og mag at ekspandere deres forretning, men også til at monopolisere deres marked.

Big Techs største problem er altså ikke længere kun at skulle forholde sig til en amerikansk præsident og hans regering, som vil regulere dem. De skal nu også forholde sig til præsidentens modstandere, der vil lade ham gøre det.

○○○